

Krízisvonal V.

Esettanulmányok, eseteírások

Az Országos Kríziskezelő és Információs Telefonszolgálat 2005. április 1-jén kezdte meg működését a Nemzeti Család- és Szociálpolitikai Intézet főosztályaként. A telefonszolgálat az egész ország területéről, a nap 24 órájában, a hét minden napján ingyenes zöldszámon hívható mobil és vezetékes telefonról egyaránt. A beérkezett hívásokat, a leglényegesebb, kliensekre vonatkozó információkat a telefonos segítők az úgynevezett hívásnaplóban rögzítik, amely egy Microsoft Access adatbázis-kezelő rendszer, programozott kezelőfelülettel. Az itt rögzített esetekből az OKIT munkatársai havi rendszerességgel készítenek eseteírásokat. Ezekből közlünk szemelvényeket a Kapocs egymást követő számaiban, abban a formában, ahogyan a beszélgetések zajlottak, a „mese”, a „bulvár”, a „sztorizás” látszatát is kerülve.

Marika néni jóhiszeműsége

Kapcsolatfelvétel

N. J-né 76 éves idős hölgy 2012. februárban hívta fel az Országos Kríziskezelő és Információs Telefonszolgálatot.

A probléma leírása

- Országos Kríziskezelő és Információs Telefonszolgálat, jó napot kívánok!
- N. J-né vagyok, azért hívom Önöket, mert a volt szomszédasszonyomat, a Marikát megverte a lánya. A kétségbeesett női hang azzal kezdte kérését, hogy anonim maradhasson, mert fél Marika rokonaitól. Elmesélte, hogy Marikát a lánya és a veje elűldözte otthonról, most itt van nála. Nem tudja, mit csináljon, tőle kér tanácsot. Arra kértem az aggódó segítségkérőt, hogy adja a telefonhoz Marikát, hogy beszélni tudjak vele.

A segítő kapcsolat menete

– Jó napot kívánok Marika!
– Jó napot!
– Kérem, Marika, mondja el, mi a problémája, és miben kéri szolgálatunk segítségét.

A megtört idős ember mentegetőzve kezdte történetét:

– Elnézést kérek, hogy magukat zavarom, de nincs kihez fordulnom segítségért. A volt szomszédom tudta a telefonszámukat, ő beszélt rá, hogy hívjam magukat. Tudnak nekem segíteni?
– Kérem, mondja el mi történt önnel – biztatam nyugtató hangon a zaklatott idős asszonyt.
– A férjemmel 41 évig nagyon boldog házasságban éltünk. Két éve meghalt. Egyedül maradtam. A férjem nagyon határozott, kemény ember volt, igazi családfő, akinek a szava szent volt.

Bányász ember volt, néha felöntött a garatra, akkor volt némi hangos szóváltás köztünk, de sohasem bántott. Én teljesen tehetetlen vagyok nélküle.

Egyik nap a lányom meg a vejem azzal álltak elő, hogy adjuk el a lakásomat meg az övékét, és költözzünk egy falusi házba, ahol nekem is külön szobám lesz. Ennek én örültem, mert így nem leszek egyedül, és mindennap láthatom az unokámat. Nagyon gyorsan lerendeztek mindent: adásvétel, ügyvéd stb. Én az egészről csak annyit értettem, hogy amíg meg nem halok, biztos fedél lesz a fejem felett.

– Tehát Marikát a lánya és veje arra kérte, költözzenek el egy falusi házba, ahol élete végéig lesz fedél a feje fölött, és gondját viselik.

– *Igen, így volt. Jóhiszeműen megbíztam a lányomban és a párjában. Nem gondoltam akkor, hogy így eldurvul a viszonyunk. Egy-két hónapig minden nagyon szép volt, örültem, hogy ilyen szerető család vesz körül. Én kivettem a részem a házimunkából: főztem, takarítottam és foglalkoztam az unokámmal. De történt valami... – Marika néni itt abbahagyta a történetét és halkán el kezdett sírni.*

– Mi történt? – kérdeztem őszinte érdeklődéssel.

– *Egy hirtelen fájdalmat éreztem, kórházba kerültem. Néhány napig infúziót kaptam, majd egy csomó gyógyszerrel hazamehettem. Otthon úgy gondolták, hogy minden megy tovább, mint azelőtt. Sajnos nagyon lelassultam, és már nem ment semmi úgy, mint régen. Én próbáltam... – itt Marika néni ismét pityergett.*

– Mit állapítottak meg az orvosok? – kérdeztem betegségéről az idős asszonyt.

– *Azt mondták, hogy egy enyhe lefolyású agyi katasztrófa ért, ami sajnos egyre rosszabb lesz. Ettől kezdve sokszor hallottam, hogy a vejem és a lányom miattam vitatkoznak: „minek kellett összeköltözni, az öregasszony csak nyűg a nyakunkon”, stb. Az állapotom egyre rosszabb lett, már állandó felügyeletre szorulnék, de sajnos ezt a családom nem tolerálja. Állandóan szidnak, hogy csak fekszem, lógotom a lábam, nem csinállok semmit... – ezután abbahagyta.*

– Mi történt, ami miatt most eljött otthonról? – tettem fel hosszú hallgatás után a kérdésemet. Csak hosszú csend után szólalt meg ismét.

– *A lányom megütött... Én oda soha többet nem megyek vissza – mondta, majd letette a telefont. Eltelt 10 perc, mire ismét megszólalt a telefon.*

– Országos Kríziskezelő és Információs

Telefonszolgálat, jó napot kívánok!

– *Jó napot, megint én vagyok az, Marika... Magával beszéltem az előbb?*

– Igen Marika, de megszakadt a vonal, bíztam benne, hogy visszahívja szolgálatunkat.

– *A volt szomszédasszonyomnál egy pár napig ellakhatok, de utána mit csináljak?* – kérdezte kétségbeesve.

Kérdése után átbeszéltünk néhány alternatív lehetőséget: elmondtam a krízis-elhelyezés menetét, és annak feltételeit, valamint az idősök szociális ellátásának és a nyugdíjasházakban való elhelyezésnek a lehetőségeit. Megbeszéltük, hogy másnap elmegy a helyi családsegítő szolgálatához, megpróbál idősotthoni elhelyezést kérni, ahol egészségügyi ellátást is kaphat.

Hálásan megköszönte a segítséget, majd hallhatóan kicsit megnyugodva letettük a telefont.

Értékelés, összefoglalás

Az idős asszony jóhiszeműen beleegyezett abba, hogy a családjával összeköltözik, és így anyagiilag segíti őket. Amikor megbetegedett, a fiatalok számára teherré vált, és ez a végén bántalmazáshoz vezetett. Egy segítő barát révén felhívott minket. Megbeszéltük a lehetséges megoldásokat, amiből Ő kiválasztotta a számára megfelelőt. Úgy éreztem, a kezdetben zaklatott Marika néni a beszélgetés alatt fokozatosan megnyugodott, és bízik abban, hogy a megfelelő lehetőség megtalálásával még ő is remélheti, hogy élete alkonyán nyugalomban élhet.

Készítette: J. B.

Segítségünk, de azonnal!

Kapcsolatfelvétel

G. H. Erika telefonhívása 2012. április 10-én, 10 óra 21 perckor érkezett az Országos Kríziskezelő és Információs Telefonszolgálathoz.

A probléma azonosítása, leírása és megoldása

Erika és 13 éves kislánya ügyében B. E. gyámügyi előadó és J. S. családgyógozó telefonáltak. Erika elvált férjétől, és egy másik településre költözött. Két gyermeke közül az egyik az apához került. A kliens megismerkedett a településen egy másik férfivel, aki élettársa lett. A férfi rövid idő után bántalmazni kezdte. Erika elmenekült testvéréhez, ami a telefonhívásukat (húsvétot követő kedd) megelőző hét végén történt. Az élettárs utánament és megfenyegette, hogy szól a volt férjének, és elveteti tőle a kislányt. Ezt követően a kliens testvérét meglötte egy gázpisztollyal. Miután kihívták a rendőrséget, eljárás indult a férfi ellen, akit azonban hamar elengedtek a kapitányságról.

A kliens sírógörcsöt kapott, amikor a családgyógozója átadta neki a telefont, hogy meghallgathassam. Így csak később tudtam vele beszélni, miután a családgyógozó tájékoztattott az esetről, illetve a bántalmazott édesanya egy kicsit megnyugodott. A családgyógozó elmondta, hogy azonnali elhelyezést kérnek kliensük és gyermeke számára, mert nemcsak a férfi veszélyezteti őket, de a jelenleg tartózkodási helyükön sem maradhatnak a nagyon rossz körülmények miatt. Elmondása szerint még egy napot sem engedne ott nekik szívesen, sőt, kiemelné a gyermeket, ha nincs más megoldás, ha nem találunk számukra otthont, ha nem tudja szolgálatunk elhelyezni őket. Telefonon öt anyaotthont hívtak fel, de nem jártak sikerrel.

- Országos Kríziskezelő és Információs Telefonszolgálat, jó napot kívánok!

- Jó napot kívánok, B.E. vagyok a s.-i gyámhivatalból.

- Üdvözlöm, hallgatom.

- Egy bántalmazott édesanya és a gyermeke ügyében telefonálok, akiknek elhelyezésre lenne szükségük. Igazából két gyermeke van az anyának, de elvált korábbi férjétől, és az egyik gyermek a volt társához került.

Erika ezután ideköltözött S.-ra a kislánnyal. Itt megismerkedett egy férfivel, aki élettársa lett, de elkezdte bántalmazni. Az anya ismét elmenekült, és a testvéréhez ment, de most segítségre lenne szüksége. Adnám a családgyógozót, aki jobban ismeri az esetet.

- Rendben.

- Jó napot kívánok, J. S. családgyógozó vagyok.

Azonnali elhelyezést kérnék egy anya és egy 13 éves kislány számára! A hölgyet jelenlegi élettársa bántalmazza, akitől testvéréhez menekült, de a férfi már utánament és zaklatta őket. Rájuk tört az ajtó, és az anya testvérét meglötte egy gázpisztollyal.

- Értem. Tehát azt mondja, hogy azonnali elhelyezést kér a családnak, mert az élettársa zaklatja, illetve rálőtt a testvérére?

- Igen, jó volna még ma, mert elég súlyos már a helyzet.

- Ezek szerint nem találtak más megoldást, és így a krízisellátásra volna szükség.

- Az anyaotthonokban csak várólista van.

- Értem. Amikor az eset történt, értesítették a rendőrséget?

- Igen, kivonultak a helyszínre, a férfit bevitték, de már ki is engedték.

- Ezek szerint az élettárs szabadlábon van.

- Igen, eljárás indult ellene, de félek, hogy ismét zaklatni fogja a családot, ezenkívül pedig olyan rosszak a körülmények a testvérénél, hogy ha nem tudjuk elhelyezni őket még ma, akkor ki kell emelnünk a gyermeket a családból.

- Tehát azt mondja, hogy kezdeményezi a szakellátást, amennyiben a mai napon nem találunk megoldást?

- Igen. Sajnos muszáj lesz, mert az a lakás annyira borzasztó, hogy nem szívesen engedném oda vissza a gyereket.

- Ezek szerint annyira rosszak a körülmények, hogy pár napot sem maradhatnának a rokonuknál?

- Igen. Mondhatni olyan, mintha az utcán lennének.

- Értem, és nagyon sajnálom, ami történt. Megkérdezhetem, hogy mikor menekült el a hölgy?

- Hétfőn történt az eset. Hétfőn ugye munkaszüneti nap volt, és ma bejött az anya hozzánk. Próbáltunk anyaotthonokat hívni, de nincs hely sehol.

- Felhívtak esetleg más, távolabbi otthont is?

- Öt otthont hívtunk, de csak várólistára tudták venni a családot.

- Értem. Tudok-e most beszélni az anyával?

- Igen, adom.

- Köszönöm. A beszélgetés végén, természetesen még szeretnék beszélni önnel.

- Halló! (zokogó sírás a vonalban)

- Üdvözlöm, én az Országos Kríziskezelő és In-

formációs Telefonszolgálat munkatársa vagyok, és segíteni szeretnék önnek. A családgondozója elmondta, hogy mi történt, és szeretném, ha ön is elmondaná, amit gondol.

-(sírás)

- Úgy érzem, hogy nagyon zaklatott állapotban van, amit teljesen megérték, nincs semmi baj. El tudja mondani, hogy mi történt?

-(sírás)

- Hallom, hogy nagyon sír, és ezek szerint nagyon rossz önnek most. Ha úgy érzi, hogy nem tud most beszélni, akkor később is lesz erre lehetősége. Addig még egy kicsit beszélgetnék a családgondozójával.

- Jó.....(a hölgy egyre erősebben sír).

- Nagyon együtt érzek önnel, próbáljon meg, kérem megnyugodni, és akkor meg tudjuk beszélni a problémát, és találni fogunk valamilyen megoldást...

A családgondozó átvette a telefont.

- *Halló, itt vagyok.*

- Sajnos nem tudtam beszélni a hölgygel, mert nagyon zaklatott állapotban van. Mindenképpen szükséges, hogy beszéljek vele, talán egy picit megnyugszik nemsokára. Addig engedje meg, hogy elmondjam, hogy miben tudunk segíteni.

- *Rendben.*

- Szolgálatunk a hozzátartozók közötti, illetve a családon belüli erőszak áldozatainak tud segítséget nyújtani, amennyiben a bántalmazások miatt egy olyan akut válsághelyzet áll be, amit semmilyen egyéb formában nem lehet helyi szinten kezelni, az áldozatnak nincs lehetősége sehová elmennie, és a menekítés válik szükségsszerűvé, továbbá van szabad férőhelyünk a rendszerben. Ön elmondta, hogy az édesanyját befogadta a testvére, ahol viszont már nincs kitéve olyan helyzetnek, hogy közvetlenül érje a veszély.

- *De veszélyben van, mert a férfi odajár fenyegetőzni, és pisztolya van.*

- Értem és nyilvánvaló, hogy a probléma még nem oldódott meg ezzel. Szeretném tájékoztatni, hogy nagyon sok áldozatnak arra sincs lehetősége, hogy valaki befogadja. Mi ilyen esetekben vagyunk hivatottak elhelyezést biztosítani, illetve akkor, ha nincs szabad férőhely az országban, hiszen a kiszolgáltatottság, a közvetlen veszélyhelyzet ilyenkor csak úgy szűnhet meg, ha az áldozat valamilyen szociális intézményben kap ellátást. Ha az áldozat el tud menekülni, mert rendelkezik olyan erőforrásokkal, amiknek a segítségével önállóan tud lépéseket tenni, úgy az akut válsághelyzetet gyakorlatilag megszünteti.

Amennyiben a társa utána megy, felkeresi, zaklatja, fenyegeti, úgy az már a rendőrség hatáskörébe tartozó ügy. Az áldozatnak ilyenkor lehetősége van arra, hogy feljelentést tegyen. Ha az áldozat olyan körülmények közé kerül, ahol ugyan közvetlen veszélynek már nincs kitéve, viszont a lakhatási körülmények nem megfelelőek, úgy elsősorban a gyermekek szempontjából nyilvánvalóan fontos, hogy más megoldás után nézzenek. Erre viszont minden lehetősége megvan a családnak az átmeneti idő alatt, amíg a rokonoknál tartózkodik, akár segítséggel.

Ön elmondta, hogy a hölgy felkereste önöket, segítséget kért, és öt intézményt fel is hívtak. Az eset súlyosnak tűnik, hiszen az elmondásából kiderült, hogy a férfi bármire képes, viszont közvetlen veszélynek általa már nincsenek kitéve. Úgy gondolom, hogy az azonnali beavatkozás nem volna indokolt ebben a helyzetben. Lehetőség van még arra is, hogy felvegyék a kapcsolatot a többi, krízishelyzet esetén igénybe vehető, országosan befogadó anyaothonnal és családos szállóval is, amihez, ha szükséges, tudok elérhetőségeket is adni. El kell mondanom, hogy mégis eléggé aggasztó, hogy a férfi szabadlábon van, illetve, hogy ilyen hamar kiengedték, miközben az áldozat rokonát meglötte. Még szeretnék beszélni az édesanyjával.

- *Akkor végül is tud segíteni, vagy nem?!*

- Mindenképpen találunk megoldást, de először Erikát is meg szeretném hallgatni. Tudok már beszélni vele?

- *Igen, talán most egy kicsit már megnyugodott.*

Adom....

Erika ezek után elmesélte, hogy mi történt, elmondta azt is, hogy élettársa azzal is megfenyegette, hogy szól a volt férjének, és majd „jól” elveteti tőle a gyermeket.

Erikával és a családgondozójával végül megállapodtam abban, hogy kezdeményezem az elhelyezést, mert a tények alapján úgy gondoltam, hogy a krízisellátás megoldás lehet az anyának és gyermekének.

Szerződéskötés

A családgondozót tájékoztattam szolgálatunkról és a krízisellátásról. Az eset rendkívül összetettnek bizonyult. A kliens elmenekült a férfitől testvéréhez – vagyis önjelölt megszüntette akut válsághelyzetét. Az újabb zaklatások tekintetében pedig már a rendőrség a kompetens. Amennyiben a testvérnél

rosszak a körülmények, ami miatt a családtagok nem maradhatnak hosszabb távon nála, úgy már lakhatási problémáról beszélünk. A családgondozót arról kérdeztem, hogy valóban annyira rossz-e a helyzet, hogy még néhány napot sem maradhatnának (ezalatt lehetőség van országosan befogadó intézményeket felkeresni), és valóban a gyermek kiemelése lenne-e a legjobb megoldás. A családgondozó elmondta, hogy nincs más lehetőség, mondhatni „olyan, mintha az utcán volnának”, nem engedné oda őket, továbbá őt anyaotthont is hívtak már. Végül megállapodtunk (miután a klienssel is tudtam beszélni), hogy felveszem a kapcsolatot az egyik krízisotthonnal.

Ezt követően felhívtam a szabad férőhellyel rendelkező krízisotthont, ahol J. munkatárssal beszéltem, és megállapodtunk abban, hogy visszajelez, miután beszélt a klienssel és a családgondozóval.

Az anya és gyermeke aznap estére megérkeztek a krízisotthonba.

Értékelés, összefoglalás

Munkám során már többször találkoztam olyan esettel, ahol a szociális szakemberek nem csupán tájékoztatást adtak egy ügyben, de kifejezésre juttatták azt is, hogyha nem tudjuk megoldani az „azonnali” elhelyezést, úgy kiemelik a gyermeket, vagy a gyermekeket a családból. Számomra ez a fajta megoldás és nyomásgyakorlás nagyon elszomorító, feszültséget vált ki bennem. Úgy érzem, mintha a szakembereknek időnként nem volna semmilyen eszközük, tudásuk vagy egyéb megoldásuk arra, hogy mi módon lehetne egy történetet sikerre vinni. Vajon tényleg így van ez? Mire jó a fenyegetettséget egy újabb fenyegetéssel megtoldani? Valóban nem létezik más gyermekvédelmi intézkedés, csak a szakellátás, miközben az országosan befogadó intézményeknek csupán a 10-20%-át keresik fel legtöbbször? Vajon miért fontos ilyen nyomást gyakorolniuk egy másik szakemberre vagy egy kliensre? Mitől félnek?

Munkánkat a szakmai protokollban meghatározott kompetenciahatárokon belül igyekszünk elvégezni. Az élet sokszínűsége azonban itt, a periférián élők, krízisek és tragédiák közt küszködők esetében különösen nehéz feladat elé állítja segítőt. Meg kell őriznie tárgyilagos kívülállóságát, mert akkor tud a legtöbbet segíteni a bajba jutottaknak. Gátat kel szabnia együttérzésének, s akkor hasz-

nál a legtöbbet, ha gyors döntéseit a szolidaritás érzésére és a szaktudás racionalitására alapozza. Ez a magatartás teszi azt is lehetővé, hogy a társzervekkel, a többi segítővel eredményesen tudjon együttműködni, hiszen a legtöbb esetben egy segítő kevés a gondok gyors kezelésére. Tudnunk kell nekünk, szociális segítőknak, rendvédőknek, hatósági szakembereknek közös nyelvet beszélni, és egymás hatásköreit, lehetőségeit ismerve, azokat tiszteletben tartva, a segítségre szoruló legfőbb érdekét nézve, egymással összefogva intézkednünk.

A fenti esetben több körülményt kellett mérlegelnem. A bántalmazás és a segítségkérés között gyakorlatilag egy-két nap telt el. Nehézséget jelentett, hogy az eset hétvégén történt, amikor a szolgálatok zárva vannak. Érzékenyen érintett a pisztolyhasználat ténye is, valamint az is, hogy az agresszor szabadlábon van. A bántalmazott rendkívül súlyos traumatikus állapotban volt, azonnali nyugodt környezetre lett volna szüksége. Mivel a közelben nem találtak anyaotthont, az elhelyezés mellett döntöttem. A hölgy már aznap a krízisotthonba utazott gyermekével, ami megnyugtató volt számomra, hiszen a válsághelyzetet ez is igazolta (nem úgy, mint sok más esetben, amikor a menekülés úgymond „ráér”).

Készítette: M. L.

„Ki mondja meg végre, hogy mit tegyek?!”

Kapcsolatfelvétel

A házasságban élő kétgyermekes anyuka 2012. március 12-én 20 óra 3 perckor hívta az Országos Kríziskezelő és Információs Telefonszolgálatot.

A segítő kapcsolat menete

- Országos Kríziskezelő és Információs Telefonszolgálat. Hallgatom!
- Jó estét kívánok! A. vagyok.
- Jó estét kívánok!
- A rendőrségen vagyok, itt láttam meg a telefon-

számukat, és gondoltam, felhívom önöket, hátha tudnak segíteni!

- Hallgatom!

- A férjemet akarom feljelenteni! Bántalmaz, megver, megaláz, bolondnak nevez a két gyermek előtt... évek óta ez van! 2008 óta folyamatosan ver, nem most kezdte. Több alkalommal volt 8 napon belüli sérülés... most már nagyon elegend van! Eljöttem, nem érdekel semmi, nem érdekel senki!

- Férje évek óta bántalmazza, és most fel szeretné jelenteni.

- Igen, azt gondoltam, hogy feljelentem, de csak a harag, a megkeseredés szól belőlem. Nem fogom megtenni! Ha fel akarnám jelenteni, akkor most nem önnel beszélnék, hanem a rendőrrel. Nem tudom, hogy lenne-e értelme? Azt sem tudom, hogy mit akarok. Vagyis tudom! Egy kis nyugalmat, normális életet! Szeretném, ha odafigyelne rám a férjem, meghallgatna, és nem alázna a gyerekek előtt. Ön szerint mit kellene tennem? Jelentsem fel?

- Ön szerint megoldódna a problémája, ha feljelentené?

- A feljelentéssel szerintem egy kicsit ráijesztenék. Abban reménykedem, hogy ráébred, nem élhetünk így tovább, sem magunk miatt, sem a gyerekek miatt! Egy pici lakásban lakunk egymás hegyén-hátán. Sok szörnyűséget tett velünk az elmúlt évek alatt, amit elfelejteni, megbocsájtani nem nagyon lehet. Az egyik alkalommal – még 2008-ban történt – a picivel együtt aludtam, és este, amikor hazajött, ránk öntötte a pörköltet. Mindketten nagyon megijedtünk! Szegény gyermek hosszasan sírt, nem tudta, mi és miért történik. És még számtalan hasonló eset történt. Fel sem tudnám sorolni az összeset!

- Az együtt töltött évek alatt sokszor bántalmazta fizikailag, lelkileg, verbálisan és nem tudja, nem érti, miért is történt mindez önnel, illetve a gyermekeivel.

- Nem értem. Naponta felteszem magamnak a kérdést: miért nem hagyom el?! A kérdést nem tudom megválaszolni, és már nem is keresem a választ. Korábban mindig azt mondtam magamnak, hogy sokat dolgozik, feszült, nehezen kezeli a dolgokat. Nem tudom. Amióta pszichológushoz járok, egy kicsit könnyebben teszem túl magamat a dolgokon.

- Ha jól értem, az átélt események miatt segítséget kért egy szakembertől, pszichológushoz jár.

- Igen, pszichológushoz járok 3-4 hónapja, de nem a férjem miatt. Az apám gyermekkoromban szexuálisan zaklatott. Erről beszélünk a pszichológussal!

Most, hogy mondja, eddig eszembe sem jutott, hogy a férjemmel való kapcsolatokról, az otthoni dolgokról beszélnem kellene vele. A múltamat próbálom megérteni.

- Szükséges megérteni a múltat ahhoz, hogy előre tudjunk nézni, lépni, de azon változtatni már nem tudunk. A jelenlegi életére, élethelyzetére kellene koncentrálnia. A jelenlegi problémákat kellene megoldani. A jelen és a jövő az, amit alakítani tudunk, amin változtatni lehet, nem pedig a múlt!

- Igen, ebben igaza van. A gyerekeket megkérdeztem, hogy ha elválnának, kivel szeretnének maradni: velem vagy az apjukkal? Mindketten az apjukat választották, és ez nagyon elszomorít. Pedig mindent megteszek értük. Együtt tanulunk, mindig kikérdezem a leckét, azt főzők nekik, amit szeretnének. Rossz anya vagyok?! Mindig minden körülmények között mellettük voltam. A fiam tudóasztmás, rendszeresen jártunk kezelésekre a Bethesda – a férjem egyszer sem jött el. Sőt azzal vádolt meg, hogy nem akarok dolgozni. Hogyan tudtam volna munkát vállalni, amikor napról-napra a kórházba kellett menni?!

A hívó nagyon zaklatott volt a beszélgetésünk elején, ezért az elsődleges cél az ő megnyugtatása volt, s úgy gondolom, hogy ez valamelyest sikerült is. A beszélgetés alatt a kliens végig önmagát hibáztatta, magában kereste a hibát! Férje bántalmazásaira megpróbált magyarázatot adni, és felmenteni a tettei alól, tekintet nélkül arra, hogy milyen mély nyomokat, sérüléseket hagyott benne az éveken át tartó bántalmazás, megalázás. Elkeseredett, mert a gyermekei egy esetleges válás esetén az apjukat választanák. Véleményem szerint ez nem azért van így, mert az anyjukat nem szeretik, hanem azért, mert keveset vannak az apjukkal, így a vele töltött idő és események felértékelődnek a gyermekekben.

Értékelés, összefoglalás

A segítő kapcsolatban, a beszélgetés során a segítő, az informátor szerepén túl a támogató szerepét is igyekeztem betölteni. A beszélgetésünk végére a hívó megnyugodott, a sírás megszűnt. Úgy vélem, a kliens több felelősséget, kötelezettséget (mártír szerep) vállal magára, mint amennyit kellene, s mint amennyit lelki egészsége elbírna. Ezzel pedig értelmetlenül áldozza fel saját életét, jövőjét.

Készítette: K.M.A.